

A Lepkelány, a zombilepkék, a tank

Személyek és tényezők:

Lepkés Melinda, a lepkelány

Kovács Ödön, a csábító

Toklácsi Ervin, a nagybácsi

báró Kökényesi Ludwig, a nagybácsi nagyapja

a kéz, valamelyik mozgó hulla elhagyott része

a kitömött és „jókedvű” vaddisznófej

lepkék és rovarok, Ludwig bácsi gyűjteménye

Kerekes Lajos, fejős

Kovács István, volt fejős

Szöke János, fejős

a Hunyadi SS maradékai

egy T-34-es harckocsi

a titokzatos X úr

Göröngyös István, polgármester

Sárpesey Aurél, az ÚB Zrt. vezetője

Csipa Mihály, körzeti megbízott

Szekeres Kálmán a körzeti megbízott segéde

A „kéjlak”

A lány álmos szemekkel nézett a fiú után, ahogy az egy fél pár zokniba öltözött kicsattogott a konyhába.

– Mit kérsz? – kérdezte meg tőle. A lány cicásan nyújtózkodott.

– Kávét! Jó erőset! – Aztán bebújt a takaró alá. Három napja voltak itt, és ez alatt semmi mással nem foglalkoztak, csak egymással. Ödön elkényeztette, bár amikor rábeszélte erre a kis kalandra, még hitte is, meg nem is, amivel a fiú szédítette. A buszmegállóban találkoztak Külső-Alsón, és Ödön régi ismerősként üdvözölte, bár korábban csak egyszer találkoztak egy hajnalig tartó bulin, ahol még élőzene is volt, valamint kellő mennyiségű ital után egy emlékezetes orgia. Bár Melindának több, fontosnak tűnő részlet hiányzott, abban biztos volt, hogy Ödönnel nem kavart akkor. Azért kapott a fiú leplezetlen közeledésén, mivel unatkozott. Ez gyakran megesett vele, mivel nem kötötte le a figyelmét semmi sem huzamosabb időre. Eredetileg Szegedre indult, meglátogatni egy ottani barátnőjét, aki egy jó bulival kecsegtette, de a telefonba nem mondott többet, csak hívta. Melinda elindult, miután kimagyarázta magát a „fiúja” és eltartója előtt. Ez nem volt egyszerű, mert Pistike jófej és partner, de egyben baromira féltékeny állat is tudott lenni. De Melinda, bár nem volt egy észkombájn, viszont a kétes bulikat meglehetősen agyafúrtan magyarázta ki. Ilyenkor be nem állt a szája, beszélt és beszélt a nagy semmiről, legalábbis olyasmikről, ami egy férfit totál nem tud érdekelni. Időnként álmatagon rábámult a barátjára, és gonosz keresztkérdésekkel leplezte le a szóáradatba rég belegabalyodott manust. Végül a férfi beletörődve megkérdezte, mennyi pénzt akar, és Melinda habozás nélkül megnevezett egy, a pimaszsággal határos összeget. Pistike sóhajtott, és a tárcájához nyúlt. Melinda viszont egészen máshová. Emiatt azonban lekésve a buszt, kerülőúton kellett mennie, és át kellett szállnia. Nem bánta meg!

Külső-Alsón leszólitotta Ödön, aki mint észrevette, egy ideje már nézegette. Amikor kiderült, hogy „ismerik egymást”, jobb lett a kedve, és vidáman dumálni kezdtek. A fiú megtudva, hogy bulizni megy, megkérdezte tőle, nem unja-e még a zsúfolt bulikat. Bár Melinda egyáltalán nem unta, a női ösztönétől vezetve bólintott. Erre a fiú beszélni kezdett a nagybácsi üres házáról, ahová akár napokra is beköltözhetnének meghitt kettesben. Melinda gondolkodóba esett, bár ez a szokatlan tevékenység kissé megerőltette. Láttá Ödön szemében a vad vágyat, nem tudott elszakadni a melleitől. Erre a testrézére különösen büszke volt, mert ellentétben több barátnőjével ezt a természet adta. Csábította egy ilyen lehetőség, és végül ismét ösztönösen igent mondott.

Simagöröngyösre délután érkeztek meg, a fiút ismerhették a faluban, mert folyton köszöngetett, olyan régiesen, ami kissé zavarta a lányt. A kégli minden elképzelését felülmúlta. A falu határában volt, kis kerttel. A kívülről egyszerű kockaház belül pazarul, bár régiesen volt berendezve. A nappaliban bőrhuzatú bútorok, a '70-es években gyártott italszekrényben márkás italok csillogtak. A dolgozószobában – ahogy Ödön nevezte – rengeteg könyv, papírkupac, és amitől a lány kicsit ideges lett: preparált állatok. Az egyik falat könyvek helyett egy tekintélyes mennyiségű lepke- és rovargyűjtemény foglalta el. Melinda háta borsózdott az egzotikus rovaroktól, még a lepkék sem tetszettek neki. A gyűjtemény réginek látszott. A lepkék egykor nagyon szépek lehettek, s bár mostanra megfakultak, még mindig zavarba ejtő színkavalkád villogott a falon a beszűrődő fényben.

– Ludwig bácsi gyűjteménye – mondta Ödön. – Brazíliából.

A lány meglepődött attól, hogy a kedvenc állataival találkozott. Nemcsak azért szerette a lepkéket, mert ez volt a vezetékneve, ösztönösen, mélyről jövően vonzódott hozzájuk. Számára a szabadság, az álmok édes világát és a szerelmet jelképezték. Már egészen kicsi korában is lepkéket próbált lerajzolni, az óvodai farsangon lepkének öltözött, minden évben gondos kezek alakították más fazonúra a lepkejelmezt. Sokszor álmodta, hogy ő egy lepke a tavaszi szellőben szálldosva. Gyermekkorában a lepkékkel kapcsolatos hóbortjai miatt még pszichológust is megkérdeztek, de az megnyugtatta őket: ez szelíd szenvedély, legfeljebb majd bogarász lesz belőle. Persze ehhez a szülők bölcs irányítása is kell, helyes mederbe terelni a gyermeki érdeklődést! Mostanra elmúlt a lepkeláz, nem lett tudós sem. De önmagát lepkének látta még mindig: szálldos virágról-virágra, nedveket szívogatva.

Kéjesen megborzongott, de rögtön ezután enyhe undora lett a gyűjteményt szemlélve. Melinda egy pár pillanatig még nézte a kiszáradt tetemeteket. Furcsa érzések kavarogtak benne föl. A rég halott nagymamája jutott eszébe, ahogy figyelmesen nézi, vele nevet a mondókán. Már egészen kicsiként is szeretett a fűben mezítláb ugrálni. Különös érzés volt a selymes fűvön járni, zizegett a talpa alatt, és minden idegszálával érezte a növények rostjait, a bennük keringő nedvességet... A lába még most is érzékeny, de nem úgy, ahogy gyerekként. A nagy szerint a családban ez megszokott, az érzékenység. Később utánaolvasott, és a „bőrlátás” fogalma ragadta meg. Ő nem csak „látott” a talpával, szagokra, ízekre is emlékezett. A nagy arca:

– Nem véletlen a neved.

Megborzongott a gyűjteményt nézve. Eldöntötte, hogy ezt a helyet kerüli majd. Ödön továbbvezette. A modern konyha már rendben volt, akárcsak a fürdőszoba, bár Melinda meghökkent a piros-pöttyös csempén, amiről a túró rudi jutott eszébe. A hálóban egy hatalmas, háromszemélyes franciaágy terpeszkedett. A lány elragadtatottan dobta el magát rajta. Ödön kéjsóváran bámulta.

– Mit szólsz Ervin bácsi kulipintyójához? – Melinda felkönyökölt, és ránézett. Ettől a pillantástól Ödönnek olyan melege lett, mint amilyen melege lehetett Ervin bácsi nagyapjának Brazíliában.

– Klassz! Maradok!

Egy jó darabig ennyi volt az összes beszéd, ami elhangzott, mert Melinda azonnal, gátlástalanul vetkőzni kezdett. Az ezután következő nyelvi műveletek nem magyar, hanem nemzetközi dialektusban folytak... Azóta 3 nap telt el. Mivel a házban bőséges élelemkészlet is akadt, ki sem mozdultak. A külvilág felé mindössze kétszer nyilvánult meg a lány. Először amikor megnyugtatta Pistát, hogy megérkezett és a barátnőjénél van, bár kissé nehezebbre esett, mert közben Ödi – így becézte a fiút – mindenfélét csinált, amitől időnként elakadt a lélegzete. Másodszor, kicsit később a barátnőt hívta fel, hogy mégsem tud menni, mert megfázott. Ekkor is sajátos helyzetben voltak. A barátnő nem fogott gyanút, főleg azért, mert Melinda teli szájjal próbált meg beszélni, és a furcsa felhangokat amaz joggal vélhette a nátha hatásainak. Most ott hevert a luxuságyon, fáradtan, és feldobva, egyfajta kellemes letargiában, várta a kávé.

A „kéz”

Ekkor fura zajt hallott, távoli, szokatlanul éles csattanásokat vagy pukkanásokat. Erről a hangról a lánynak a tűzijáték jutott eszébe... és még valami. Nemrég felriadtak egy furcsa robajra, amiről ő először azt hitte, dörög az ég. Ödi meg volt róla győződve, hogy álmodta, de mivel ő is hallotta, tovább füleltek. Csend volt egy darabig, aztán távoli szirénázást hallottak. Melindát azonban már egyáltalán nem érdekelte az egész. Annál inkább az, hogy Ödi bizonyos testrésze sajátosan reagált a hirtelen ébredésre... Most ezek a pukkanások, csattanások... A fiú visszajött a kávéval, közben ő is kifelé fülelt.

– Mi a fene ez? – tette fel a költői kérdést.

Melinda lassan, kéjesen szürcsölte a kávé. A zajok megszűntek, így ismét egymásra figyelhettek. A lány elhatározta, hogy kipróbál olyasmiket is, amit az imádott Pistikéje el sem bírt képzelni. Valószínűleg a barátnő is meglepődött volna. Ám a hosszadalmas előkészítést, amit a fiú mozdulatlanul heverve tűrt, valami megzavarta. A bejárat felől kaparászó hang hallatszott.

– Kutya?

Ödön hangja bizonytalan volt. Melinda megvonta a vállát.

– Adj neki enni, vagy zavard el! – mondta kissé türelmetlenül.

A fiú kikászálódott, és magára rángatta a farmerét. Melinda kuncogott.

– Félsz, hogy leharapja a kutyus?

A fiú felszisszent, mert becsípte a cipzár.

–Nem attól félek, hanem attól, hogy éppen erre jön valami prüd öregasszony – mondta vigyorogva, és kiment.

Melinda lassan az oldalára fordult, közben már látta magát, ahogy majd elmeséli a barátnőjének ezt a kis kalandot. Sóhajtott. Mi lenne, ha ez nem csak egy futó kaland lenne? Ödönnek minden adottsága megvan hozzá, és itt ez a kégli...

Eddig jutott a kellemes gondolatokban, amikor egy olyan üvöltést hallott, amit érzése szerint ember nem adhat ki magából. Aztán csapkodás, csörömpölés, valami felborult, valami összetört. Ezek a zajok közeledtek, akár egy groteszk üldözés zöngéi. Melinda felpattant, és nyugtalanul bámult az ajtóra, ami a következő pillanatban kivágódott. Ödi esett be rajta, a

kezében egy piros nyelvű kisbaltával, olyan arccal hozzá, hogy a lányban bennragad a kitörni készülő sikoly. A fiú zilált volt, és nagyon ijedt.

– Bejutott, itt van benn! – kiabálta.

Melinda megrémült.

– A kutya?

A fiú a fejét rázta.

– Nem kutya... egy kéz... egy levágott kéz!

A lány döbbenten meredt a fiúra. Nem tudta elképzelni, hirtelen mitől örült meg. Olyan aranyos volt eddig... és az a balta a kezében... Melindának most először jutott az eszébe, hogy teljesen kiszolgáltatott, senki sem tudja hol van.

– Nyugi, nyugi! Tedd le a baltát! – kérlelte a fiút, aki üzött tekintettel vizsgálta a szobát, közben motyogott:

– Villámgyors volt... mint egy nagy pók! De ez egy kéz! Egy rohadó kéz...

Elakadt a szava, amikor ismét dördülések hallatszottak odakintről. Most, hogy jobban füleltek, valami mást is zaj is átszivárgott a távolból. Kakofonikus volt, mintha a távolban csata dúlna. Ödi kirángatta az ágyból.

– Mennünk kell, most azonnal! Valami nagy gáz van!

Erre már Melinda is rájött, mert a zajok hullámzóan hol erősödtek, hol halkultak. Kipattant az ágyból, és keresni kezdte a bugyiját. Ekkor valami nyálkás dolog ért a lábához. Sikítani kezdett, Ödi pedig félrelökte. Az izé lecsúszott a lábfejről, és a padlóra huppant. Most megcsapta a lány orrát egy olyan bűz, amit még sose érzett. Ettől a szörnyű szagtól elhomályosult a látása, és feltódult benne az epe. Ödön vadul csapkodva üldözte azt a valamit, ami leginkább egy emberi kézre hasonlított. Fehér volt, és mintha szét akart volna mállani. Nedves, bűzlő csikot hagyott maga után, ahogy a fiút kicselezve cikázott a helyiségben. Ödön az üldözés közben úgy csapkodott a baltával, hogy Melinda is állandóan veszélyben volt. Éles sikolya belevegyült a fiú üvöltésébe, amibe a balta nyomán elpusztuló berendezési tárgyak recsegése-csörömpölése vegyült. Percekig nem látszott tisztán, ki lesz az áldozat: Melinda, az a valami, vagy esetleg mindketten. A kéz úgy pattogott ide-oda, mit egy... Melinda kis híján felnevetett, miközben rémülten próbált kikerülni a balta hatósugarából. A fehér, folyósan rohadó kéz egy verdeső lepkére emlékeztette! A hiszteroid nevetés benne szorult, amikor a balta centikre a fejétől meglendült, hogy beleálljon a padlóba, célt tévesztve. Ödi elvesztette az egyensúlyát, a bal kezével kapaszkodót keresett, de hiába, felkenődött a falra, közben a nyél eltörött. A recsenéstől kiverte a lányt a víz, valamiért egy kiszáradt, elroppanó kitinvázzal jutott eszébe róla. A fiú egy pár pillanatig úgy festett, akár egy szélvédőre kenődött bogár – egy lepke! – 120 km/óránál, aztán elvágódott. A kéz eliszkolt mellette, egyenesen feléje. Melinda felsikított. Immár képtelen volt szabadulni attól a torz gondolatmenettől, hogy egy másvilági, gonosz lepke, egy irracionális ragadozó fenevad támad rá. Önkéntelenül egy gyermekkori mondókát kezdett kántálni, mintegy démonűzésül: *„csillog-csillog a kék égen, pillangó a széles réten, száll virágra, zöld levél szára, megpihen rajta, libben a szárnya, huss jön a szellő, száll a lepkefelhő...”* Ödi közben utána vetette magát, a kezében penge villant. Melinda emlékezett rá, hogy a buszon megmutatta neki a lepkekést... igen, ez volt a neve ennek a veszélyes külsejű késnek. Még jót is nevetett rajta, és félig komolyan azt mondta: el fogja kunyerálni tőle. Végül a fiúnak sikerült odaszegeznie a kezét a padlóhoz. Az ujjak kaparászva erőlködtek, de a kés szilárdan beékelődött a fába.

Füst és invázió

– Mi ez? – sikoltotta Melinda elborzadva, amikor végre levegőhöz jutott. Ödön hirtelen higgadt le. Undorral tanulmányozta a mozgó ujjakat.

– Egy mozgó hulladarab!

A lány lázas sietséggel próbálta megtalálni a bugyiját. Mivel ez nem sikerült, a nadrágját kezdte felrángatni.

– De hát ilyen nincs, a hullák nem mozognak! – hörögte levegő után kapkodva. Ebben a pillanatban rémítő zajjal a kéz kiszabadult, gusztustalan foszlányok szakadtak ki belőle, ahogy szabályosan lehúzta magát a kilazult késről. Nézni is hányinger volt, nemhogy hallgatni. A kéz iszkolni próbált, de Ödön rekedtem üvöltve rávetette magát, és a pulóverébe csomagolta. A lány iszonyodva nézte a mozgó ruhát.

– Mit akarsz vele csinálni?

Ödön reszketegen megcsomózta a pulcsit.

– Elégetjük! – válaszolta, és elindult. A szobák melletti folyosó végén volt egy régimódi cserépkályha. Ödön fát rakott bele, újságpapírt, majd ezt leöntötte egy kis benzinnel. Mozdulatai a pánik és a határozottság elegyéből álltak, vibrált az egész ember. A lány még mindig képtelen volt felfogni az egészet. Nem bírt magából kicsiholni semmi értelmeset. Csak állt ott reszketegen, félig felvett nadrággal, és az agyában kergetőző lepkéktől próbált szabadulni. Odakint újra erősödött a szagotott robaj. A lángok egyre jobban lobogtak, most már érezhető volt a forróság is. A fa pattogott és sercegett. Ödön egy mozdulattal a tűzbe dobta a pulcsit. Melinda a sajátját rángatta magára, közben a tüzet nézte. Aztán egyszerre a nyakukba szakadt a ház. Legalább is úgy tűnt. Az épület fülsiketítő robajjal megingott, a hálószoba közfala kidőlt. A bajt tetézte, hogy az a fal is megroggyant, amelyikhez a kályhát építették. A kályha hatalmas csattanással megrepedt, a tűz kialudt, és mindent elborított a füst.

Melinda és Ödön már berekedtek eddigre, de megpróbáltak még sikoltozni, amikor a füstből rájuk ugrott a félig elégett kéz. Közben a ház ismét megrendült, a dolgozószoba felől csörömpölés hallatszott. A félig romba dőlt folyosón egymásba gabalyodva tusakodtak a kézzel, ami a szájukat és szemüket vette célba. Melinda megszűnt civilizált lénynek lenni, a vegetatív idegrendszer vette át az uralmat. Közben felettük a folyosón füst gomolygott, s terjedt szét a házban. Újabb robaj, ez határozottan egy robbanásra emlékeztette a lányt. Aztán törmelék és por hullott rá. Miközben hisztérikusan próbálta magát kiszabadítani, egy artikulátlan, görcsös sikolyt hallott, amit förtelmes, nyálkás hang követett.

– Ödi! Ödi! Jól vagy?

Nem jött felelet, csak az a cuppogó hang. Ekkor megpillantotta Ödönt. A parázsló-füstölgő kéz ujjai belemélyedtek a szemüregébe és az agyába. A fiú még az élet utolsó görcseiben, a kéz valami szörnyűséges kéjben vonaglott. Önkívületben botladozott ki onnan, a pulóvere elszakadt, a csupa horzsolás, és véraláfutásos test nem csak a kintről betörő hideg miatt reszketett. A könyvtárszoba romjai közé menekült az Ödönt megölő szörny elől. A falon egy lyuk volt, azon átszivárgott ki a szabadba a sűrű füst. Mindenütt könyvek hevertek, némelyik égett. A rovargyűjtemények üvege éles szilánkokban terült szét a helyiségben. A papírok és több száz éves rovartetemek látványát már képtelen volt felfogni. A csendet fülelte. Női ösztöne veszélyt jelzett, de semmit nem látott. A szeme sarkából mozgást érzékelt. Odakapta a fejét. A falon, a kitört üveg maradványai alatt mozgolódás kezdődött. Ludwig nagyapa gyűjteménye több száz éves álmából ébredt, száraz ropogással, furcsa, lélekdermesztő zizegéssel. Szájtátva és undorodva bámulta a mozgolódó lepkéket. A szekrény teteje felett egy kitömött vaddisznófej meredt rá. Melinda csuklott egyet, tágra nyílt pupilláiban ott

tükröződött a félig élő vaddisznófej, ami – aki? – kéjesen méregette. Most lassan kítátotta a száját, a kiszáradt bőr úgy ropogott, akár az összetörő üveg. A lány úgy érezte, hogy a fürtelem ott fönny egyenesen a lelkébe harap. Összerezzen, amikor elkezdett hahotázni a fej, olyan magas, éles hangon, amitől az elromlott biciklilakatok lefűrészelve jutott eszébe. Hirtelen ellenállhatatlan nevetéskéje támadt, görcsös, fulladozó grimaszok törtek rá, és vinnyogva kuncogni kezdett. A falon a rém erre még hangosabb lett, élesen visítva. Nem bírta abbahagyni, versenyt röhögött a fejjel, utálatos, nem evilági „jókedvvel”.

Amikor egy fájdalmas csípést érzett a lábán, kijózanodott. Lenézve egy több száz éve döglött cincért látott a lábán mászni, miközben furcsa, a papírzacskó zörgéséhez hasonlatos, száraz zajt hallatott. Amikor a szétfeszlett nadrágszövetből kivillanó bőrfelülethez ért, megpróbált kiharapni egy darabot belőle. Ettől magához tért, épp időben! Körülötte rovarinvázió kezdődött, némán, csak a kiszáradt páncélok, ízék és szárnyak zörögtek, lélektelen, gyilkos zümmögéssel. Ismét elborította a pánik, és a romokon botladozva a lyuk felé indult. A falról ráspolyos gurgulázás visszhangzott felé, körülötte szúrós vázak és ízék próbáltak újra célirányosan mozogni. A cél ő volt! Közben a cipőn át fojtogató érzetek kúsztak fel az agyába. Olyan volt ez, mintha kiszáradt iszapot enne, belekövült rothadó szervesanyag-darabokkal. Iszonyodva kapkodta a lábát, akárha parázson járna. A pokolba kívánta a különleges képességét, legszívesebben repült volna, hogy ne kelljen hozzáérnie semmihez. De nem voltak szárnyai, ember volt mégiscsak, nem lepke. Közben a falon színes szárnyak verdestek groteszk összevisszaságban, és hallható recsenéssel, rajokban szakadtak le a lepkék. Furcsán élettelen csattogással repültek, megcáfolva a gravitációt, de az aerodinamikát is. Mind feléje tartott!

Melinda ezen látványtól állati létre lecsupaszodva, immár kétszeresen meztelenül kimenekült a házból. Odakint háborús látvány fogadta. Simagöröngyös több helyen égett, füst borult fölé. A távolból lövések és sikolyok szálltak hozzá a levegőben... Nem messze tőle pedig még valami... még valamik. Melinda hátranézett, és egy színes, zörgő felhőt látott kiemelkedni a ház romjai közül. A lepkegyűjtemény egyenesen rázúdult, visítva, hadonászva rohanni kezdett. A rég döglött lepkék közben tépték, csípték, harapták, oly módon, ahogy életükben nem is lettek volna képesek rá. Lábak és szárnyak zizegtek az arca körül. A szúrós, kiszáradt lábak karistolták a bőrét. Szárnyak és ízelt lábak verődtek az arcához olyan hangot adva, mint a napon aszalódott csont törése, a pala roppanása. A halott lepkék karistolós zaja egy emléket juttatott az eszébe: egy népi vásárban kisgyerek tolta maga előtt a falepkét egy hosszú rúddal. A szárnyak élesen csattantak, ahogy a játék gurult. Most ez a csattogás tépte, üldözte. Melinda futott, sikoltott, és már egyáltalán nem gondolkodott. A lepkelányt zombilepkék üldözték!

Delírium Tremens

Kerekes Lajos egy pocsolóban ébredt. A látása homályos volt, a torka száraz, akár a kukoricatorzsa. Kedve lett volna inni a vízből, de nem tette. Nem higiénikus okokból. Utálta a vizet, sör- és pálinkaivó volt.

– Esik az eső? – kérdezte magától, de az ég felhőtlen volt... azaz valamiféle színes felhőszerűséget megpillantott maga előtt. Erőlködve próbálta kivenni miről van szó, de nem igazán sikerült. Bár napok óta csacsirészeg volt, azt még mostani állapotában sem hitte, hogy egy felhő egyszerre lehet kék, zöld és piros.

– Valami nem jóvan! – motyogta bele a pocsolóába. A hátára hemperedett, az ég felhőtlen volt. – Ez a jó! – állapította meg. Egy a melegben erjedő trágyadomb mellett hevert, amit kissé ködös elméjével disznószarnak nézett. Ebből szivárgott elő a pocsolóya. Valami távoli brummogás hatolt át az alkohol ködén, szaggatottan. A homlokát ráncolva fülelt. Egy másik hang jutott az eszébe, az üresben járó traktormotoré. Hát persze, tüntetés volt, az újaráadás kartársak kiöntötték a placra a tejet, ő meg kért belőle, hogy enyhítse a gyomorégését. Aztán később a pálinkától csomós túrót hányt, telibe találva vele a Kovács Pistát. Hogy megörült neki, rég látta! A Pista kicsit furcsán festett, és egyáltalán nem haragudott meg, amiért lehányta. Le sem törölte az arcát, csak bámult rá. Ő átölelte a régi pajtását, és vidáman azt mondta.

– Pista az anyád keservit! Gyere igyunk meg valamit! – amaz a fejét rázta, és károgó, kásás hangon válaszolt.

– Eszem!

Bárgyú, részeg vigyorral veregette meg a vállát.

– Jóvan! Ha éhes vagy, egyé!

Ekkor látta meg, hogy a régi cimborája szinte meztelen, egy rongyos nadrág és egy újabbnak tűnő, szakadt póló van rajta.

– Bunyó vót secsém? – kérdezte kedélyesen, s meg sem várva a választ, folytatta. – Téged is jómegették cimbi! – majdnem elesett, megkapaszkodott a barátjában. Az szilárdan állt, csak az orra esett le. Ahogy próbálta visszanyerni az egyensúlyát, a Pista pólóján egy tehénfejre lett figyelmes. Kissé szakadt volt a felirat, de el tudta olvasni: „Dead milkman” Homályosan rémlett neki, hogy a Szőke Jani egy Dead milkman nevű rockbandát hallgatott mindig a fejőknán munka közben. Úgy tudta, Pista a mulatóst szereti, és a Janival ki nem állhatták egymást. Ez az ő pólója? - merült fel benne.

– Összekaptál a Janival? – kérdezte meg a barátját. Az bólintott.

– AGYBA, főbe vertem! – sziszegte úgy, mintha a folyamatos üvöltözéstől berekedt volna.

– Az ő inge mi? – a Pista bólintott. A barátja elé állt, és kancsalítva méregette.

– Illik rád ez bazzeg! – kurjantotta vidáman, közben kedélyesen, de abból semmit sem felfogva nézte a körülötte zajló öldöklő káoszt. Ő, éppen úgy, mint a Pista meg a Jani, fejős volt. Azért jött, ha késve is a tüntetésre. A Janit nem látta, de ha a Pista megverte, akkor itt volt. Ennél a pontnál beköszöntött a homály, akárhogy erőlködött tovább, semmi sem jutott az eszébe.

– Hogy kerültem ide? – dünnyögte maga elé. Kicsit erőlködött, de az agya helyén szeszgőzzel átítatott vatta volt csupán. Amikor újra eszébe jutott a rég látott barát, elmosolyodott. Aztán zavart kifejezés jelent meg az arcán. A vérében keringő alkohol nagymértékben akadályozta a dolgok helyretételében, de megjelent benne a gyanú, hogy ezzel a képpel valami nem stimmel. Kivel komáztam én, kit néztem a Kovács Pistának?

– Mer hogy ő nem lehetett, ide a bökött, hogy nem! – motyogta zavartan. A Kovács Pista meghótt, emlékezett már a temetésére is! Bánatába úgy belőtyölt, hogy a tehének elől megette a placra kiszórt abrakot! Erre különben nem emlékezett, úgy mesélte neki a műszakvezető, később, amikor már kijózanodott annyira, hogy nem akart a vályúból inni.

Kicsit még hezitált ezen, aztán sóhajtván, nyögve, oldalra fordult, és megpróbált feltápászkodni. Ismét meglátta a színes felhőt. Egy meztelen lányt kergetett. Eltátotta a száját, és kissé megijedt, eszébe jutott Huba doktor fenyegetőzése, mikor egyszer kimosta a gyomrát. Aszonta a doki, hogy a delíriumban mindenféle fura dögöket látni, színes egereket, meg

ilyesmi. Kissé megszeppenve bámulta a különben mutatós leányzót, a heves mozgástól lebegő melleit, meg a színes felhőt, ami most már kivette, lepkékből állt.

– Húha, baj van! – pampogta lihegve. Nem is sejtette, hogy mekkora baj van. A következő pillanatban egy a traktorénál erőteljesebb, zakatoló hangot hallott a háta mögül. Már nem volt ideje hátra nézni. A T-34-es belepasszírozta a trágyalébe, amiben feküdt, csak egy bizonytalan alakú húskását hagyott belőle. Simagöröngyösön már a részek szerencséje is leáldozott...

A tank

...A Hunyadi SS egykori páncélgránátosainak Ervin nagybácsi kockaháza valamiért különösen vonzó célpont volt. Ki tudja, miért? Talán a háborús logikával afféle bunkernek vélhették. Az alakulat a háború végén, egy közeli csatában semmisült meg, közvetlenül azután, hogy visszatért a németországi kiképzésből. Nem adták olcsón a bőrüket. A terjedő kór miazmája hozzájuk is leszivárgott az elfeledett sírgödrekbe. A harmadik napon, amikor a kórság már csaknem kiirtotta a falut, és tovaterjedt egy koncentrikus körben, akár a fekély.

Előjöttek hát a föld alól, mumifikált maradványaik harci lázban és a „túloldal” rettentő tüzeiben égtek. A csontkezek könyörtelenül szétszakítottak minden élőt az útjukban. A „zónát” lezáró kordont kívülről törték át, közben „újraélték” a dicső napokat. Szinnay Kálmán Sturmman és embereinek maradványai a sikeres áttörés után a simagöröngyösi főtéren rácsodálkoztak a T-34-esre. Persze a zombik nem úgy csodálkoznak, mint az élők. Ott álltak a téren, és a szemüregükben lobogó lidérccláng tükröződött a fényes fémen. Egyszerre mozdultak, és a tank belseje pillanatok alatt elnyelte a kis csapatot. Odabenn a harckocsi mélyén, az „ismerős” közegben kellemes meglepetés érte őket. A tank működőképes volt, és munícióval is el volt látva. A maradvék élőknek ez nagyon rossz hír volt, nem csak a faluban, hanem a környéken is. Késlekedés nélkül üzembe helyezték a tankot, és legördülve az emelvényről, portyázni indultak.

Az olvasóban felmerülhet a kérdés, hogyan lett egy roncsból működőképes harci eszköz? Hogy lehetséges, hogy csak a kissé kocsonyássá vált üzemanyaggal kellett a zombihadseregnek bibelődnie? A válaszáért a '90-es évek elejére kell visszamenni. Amikor kitört a balkáni háború, és Magyarország titokban Kalasnyikovokat adott el a horvátoknak, a tranzitszállítás egy része Simagöröngyösön át történt, persze a legnagyobb titokban. Egy ködös éjszakán agyonkonspirált találkozóra került sor Sápsepesy Aurél, az ÚB Zrt. vezetőjének lakásán, egy titokzatos figura és Göröngyös István polgármester között. A találkozót Sápsepesy úr szervezte meg a régi kapcsolatait felhasználva. A feszült, és durva megjegyzésektől sem mentes megbeszélés végül eredményt hozott. A telepvezető ismerőse és a polgármester megegyeztek egy késői időpontban, amikor a szállítmány elhalad a település mellett, és annak határában egy teljes napon át pihen, az alkalomra várva. Később Csipa Mihály és a segéde hajnalok hajnalán néhány komor és szótlan embernek segített... szigorúan titkosan. Az ÚB Zrt. egyik raktárából kigördülő teherautók eltűntek az éjszakában. Mindenki megkönnyebbült. A sikeres akció után a titokzatos X úr nem maradt hálátlan. A háborús fejlemények aggodásra adtak okot, így a derék polgármester és a lokálpatrióta telepvezető egy kéréssel fordult X úrhoz. A kérést teljesítették. A falu lakosai meglepődtek, amikor egy napon a főtérről egy darus kocsit elvitte a tankot. Sanyibá személyesen kereste fel a polgármestert. Ő megnyugtatta, hogy az ereklje visszakerül, miután felújították. Ennek az idős veterán nagyon megörült, és amikor egy kis ünnepség keretében a csillogó-villogó tank-„műemléket” felavatták, egy grandiózus és megható beszédet mondott. A harckocsit teljesen

működőképessé tették, felszerelték ellátmánnyal, és lezárták. A vezetés kissé megnyugodott. A határ túloldalán zajlott a háború, de a település nem volt védtelen többé...

...A távolodó, színes felhőbe burkolódzó alak a mocsár irányába tartott. Mögötte egy ledőlő fal mögül előbukkant a T-34-es. Megállt, elfordult a tornya, és egy lövést adott le. A templomtorony berogyott, és porfelhőben eltűnt. A tank tornyán felnyílt a csapóajtó, és egy csontváz nézett ki. A csigolyákon, és bordákon egyenruhafoszlányok tapadtak meg, a szemüregekben kékes-sárga láng lobogott. A torony ismét elmozdult egy kicsit, és új lövés dördült el. Láng csapott ki a csőből, a művelődési házat pedig fekete füst és sárga lángok lepték el. Olyan sárgák voltak ezen lángok, mint a sebből szivárgó genny. Folyékonyan, valótlánul ragyogtak, a pokol színében... szállt a magasba, csapkodva, lebbenve, akár egy alvilági lepkeraj...

A csontváz visszabújt, a tető lecsukódott. A harcokosi tovacsörömpölt...